מעורבות פוליטית

פאר עם האי־מרגנית הסמירה ירדני בעת האזכרה הספונטנית שנערכה לאמיל גרינצוויג. פאר מעולם לא ניסה להסתיר דיעותיו.

עבודה מיקצועית

כיום מבוססת פרנסתו העיקרית של פאר על הנחיית ערבי־ראיונות ומכירות פומביות. הוא נחשב הטוב ביותר מבין המנחים.

הטלוויזיה לא הבינו מימינם ומשמאלם, הם התייעצו איתי, שאלו אותי. חשבתי שאילו היו מתייעצים איתי ושואלים אותי גם כשהנחיתי את שעה טובה, אולי פני התוכנית היו שונים לגמרי.

„אני זקוק לוויסקי"

ה התנהגות הטלוויזיונית שלי, כשצולמה המכירה הפומבית, גרמה לאנשים להגיד לי דברים שלא קיבלתי כמחמאה. טומי לפיד בא ואמר לי: „גילית את המיקצוע שלך, אתה בכלל כרוז."

מה קרה בעצם? הטלוויזיה הצליחה להעביר את ההתנהגות הבימתית שלי באופן הכי נכון. אני אמרתי — זה לא המצלמות שלא אוהבות אותי. זו ההתנהגות שלי שלא מועברת נכון.

אז אני מחוץ למקום שבו אני רוצה להיות, וחלפה שנה ובמך השנה הזו הישלמתי את לימודי הפילוסופיה שלי. תודה לאל, פיתאום היה לי המון זמן. לראבוני, יש עדיין אנשים שמפני שהם לא רואים אותי בטלוויזיה, חושבים שאני באמריקה. הם מוכירים לי את האנשים שחושבים שהירח יותר קרוב מסין, כי את סין הם לא רואים. ככה זה, רחוק מהעין רחוק מהלב.

בכלל, הסיפור על אמריקה ממש מגוחך. מאז פברואר לא הייתי באמריקה ואנשים חושבים שמפני שאני לא בטלוויזיה, אז ירדתי. מילא, אנשים ברחוב. אבל אמא שלי — מלא סל רמעותיה. כל השכנות והחברות שלה לא מאמינות לה שהבן שלה לא ירד מהארץ. סאת־יסוריה הוגדשה, כאשר ביום־הזיכרון נסעה לקיבוץ תל־יצחק שממנו באנו, ושם אמרו לה החברים שעל זה הם לא מוכנים לסלוח, על זה שבן הקיבוץ ירד לאמריקה.

על אמא שלי זה עובר נורא קשה.

יחד עם זאת, מפני שאנשים חושבים שירדתי לאמריקה, גיליתי דבר נורא מעניין, אנשים לא מודעים להתפטרות שלי. כלומר, הסערה היתה בעצם די פנימית ובתוך הקבוצה הקטנה הסובבת אותי. אנשים שואלים אותי מתי תחזור? ברמזורים, בבתי־קפה. זה לא יאמן. יש נחמדים כאלה, שאומרים לי ברצינות — תסלח לי מר פאר, למה עזבת את הטלוויזיה, ראיתי על הפרצוף שלך שהרגשת מאוד נוח?

שואלים אותי אם אני חש הקלה מכך שאני לא צריך להתייצב מול המצלמות, להיות דרוך, לשבור את הראש על התוכנית הבאה. לא. אני לא חש הקלה, ואני לא נהנה מזה שאני לא חשוף בכלל! אני רוצה לעבוד בטלוויזיה ואוי ואבוי לי אם הייתי חש הקלה, הייתי רץ לרופא ושואל האם זה לא מוגזם שבגיל 37 אני נהנה מפרישה לגימלאות.

שאני אפרוש בגיל 37 ועוד אהנה? לא! אני נהנה מהלחץ, אני בן־אדם שאוהב לעבוד בלחץ. גיליתי שאם אני רגוע לפני הופעה, אני מעצבן את עצמי, צועק על אנשים חפים מפשע. אנשים למדו לא להיפגע מדברים שאני אומר או עושה לפני מופע. אם הכל מתנהל בסדר, אני בטוח שמשהו לא בסדר ואז אני מתחיל לחמם את האדרנלין ומזרים אותו בכוח למוח. אני זקוק לוויסקי ברגעים האלה, כדי לשכוח קצת מפרטים לא חשובים. אני מודע לכל־כך הרבה דברים שעם לגימה קטנה אני מעביר את האווירה

„אני מקבל אלף דולר לכל הופעה. מזה עשרים אחוז לאמרגן וששים ושמה אחוז לכהן־אורגד!"

ממיבצע של שילוח טיל לאווירת מסיבה.

„בן־גוריון טילפן"

נ וראי אהבתי את הערבים ב־חמאם. הם באמת גרמו לי נחת. כעת התחיל החורף ואנשים לא באים ואני ממש מצטער שאין פה קיץ כל השנה. היו בחמאם ערבים כל־כך טובים. אני חותם על 15 מתוך 20 הערבים האלה. מה נשאר לי לעשות? רק לחכות לקיץ הבא.

כמו כל בדרן עברי, אני מתפרנס משלושה חודשים צפופי־ארועים, ה־חודש של חנוכה, פורים ויום־העצמאות. כבר היום אני חי על מיקדמות על חשבון חנוכה, בהנחה שלא יצא שום חוק שאסור לשמוח בחנוכה.

למרות החששות, כמות החלטורות שלי לא השתנתה מזה עשר שנים. נהפוך הוא, כאשר הייתי מחליף של ירון לונדון בעלי־כותרת היתה לי שנה מאוד קשה, מפני שפחדו לקחת אותי לערבי־בידור בגלל התדמית הרצינית שלי ובאותה שנה היו לי בעיות כלכליות ממש.

כעת הגעתי למצב שבו אני מקבל להופעה סכום של 1000 דולר, כש־עשרים אחוז הולכים לאמרגן ו־66% לכהן־אורגד, וביתרה אני משלם ריבית על האוברדראפט שממנו אני, בעצם, חי. לפעמים, קורה שיש לי שבועות בלי חלטורה, אבל לעומת זאת, בשבר עות הראשונים של דצמבר יש לי הופעה כל ערב.

אני מתפרנס בעיקר מהמכירות ה־פומביות. זה הברד אנד באטר שלי. אני עומד להנחות את המכירה ה־פומבית של בית וולף, שמארגן מיקי תירוש. אני מאוד נהנה מגלי צה"ל. עובר ביתוש בראש. מאוד נהנה מהפינה שלי בשעתיים משתיים. שנקראת מני היה פה.

אני נוסע עם ניירת־השידור לכל מיני מקומות, החל במזנון הכנסת ביום שבו מושבע שר־האוצר, דרך הגרלת מיספרי הלוטו ביום הפרס ועד להפגשת רוברט מיצ'ם עם אחותו בחיפה. אבל זה לא מספק אותי. אני מקווה שיוצר לוח־מישדרים טלוויז־יוני נכון, שבו יקראו לי למלא את המשבצת המתאימה לי. אני מאוד מקווה שזה יקרה במיסגרת ערוץ שניים.

חייבים להקים ערוץ שני. הערוץ הבודד מזכיר לי את הימים שקדמו לרשת ב' ברדיו, כאשר תוכניות כמו שלושה בסירה אחת, יומן השבוע ובימות ובדים דחקו זו את זו והלחץ לא עזר לאף אחד מהגורמים שעשו רדיו. אלה היו הימים שבן־גוריון אמר לטדי קולק לטלפן למנהל הרדיו, אחרי כל בריחה בשלושה בסירה אחת. ואז נפתחה רשת ב' ופתאום נוצר מצב של הונה הדדית בין הרדיו המשדר ובין הבידור היוצר, ואז למי שלא זוכר, החלו שנות השישים המפוארות של הרדיו.

מאוד הייתי שמח להנחות תוכנית־לילה מאוחרת בימי חול, שתשודר ממועדון כמו החמאם עם כל החברים שלי שהם, במלוא הצניעות, מעניינים את הקהל הצמא לבידור.

אני הייתי מביא את דני סנדרסון, שלא יופיע, שידבר.

אני בן 37 ושומר דיאטה. אני מת לדעת מה יבוא אצלי קודם, הקרחת או השערות הלבנות. מת שאלה יהיו השערות הלבנות. אני מרגיש שבגילי אני עדיין יכול להרשות לעצמי לחכות. ולקהל שעדיין רוצה לראות אותי בטלוויזיה, אני אומר בביטחון מוחלט: מה שראיתם, זה רק ה„בקרוב". חכו, עד שתראו את הסרט.

במדינה

מישפט

השפה של התחנה המרכזית

שופט קבע כי יש להרים את הרמה של אנשי התחנה־המרכזית ולא לרדת אליה.

„למרות קשיחות החיים והדיבור בתחנה המרכזית, יש לעשות גם שם סדר, לשמור על החוק ולא לרדת לרמה שלהם." כך ביקשה התובעת רות פריי־מן מהשופט יעקב קדמי, שהרשיע תישעה נאשמים באיומים ובסחיטה באמצעות איומים בתחנה־המרכזית בתל־אביב.

הכל החל כאשר אנשים העובדים ברוכלות ובעסקים אחרים בתחנה־המרכזית בתל־אביב, החלו דורשים מבעל הפיצריה רימיני שליד התחנה, כי לא יגבה מהם כסף תמורת המזון והמשקאות שהם מקבלים בפיצריה שלו. לכאורה, היו אלה דברים קטנים, כמו כוס תה שלא שילמו עבורה, או כמה שקלים נוספים לחשבון אותם סירבו האנשים לשלם. אולם החומרה היתה במילים ובאיומים שבהם השתמשו האנשים, ואשר הטילו פחד ואימה על בעל הפיצריה ועובדיה.

כאשר אמר בעל המיסעדה כי יפנה למישטרה, החלו האיומים להפוך לסכנה ממשית. מילים כמו „נעשה ממך נקניק," „אכניס לך את הבקבוק לתחת ואפתח לך אותו, אם תעיז לקרוא למישטרה," „תשתוק יא מניאק, יש לך מישפחה!" ו„אני אפוצץ אותך," היו סוג הדברים שאמרו הנאשמים לבעל המקום.

ללא סניגור, טענו כל החשודים כי לא היו אלה איומים מצידם, אלא צורת דיבור המקובלת בתחנה־המרכזית והמובנת שם לכל כשיגרה ולא כאיומים. בית־המישפט הרשיע את הנאשמים וקיבל את גירסתה של התובעת פרידמן, כי יש ללמד גם את אנשי התחנה־המרכזית לנהוג בכבוי־אדם. „בדין ביקשה התובעת לגנות ולהוקיע את ההתנהגות השחצנית־בריונית של הנאשמים וליתן בגזר־הדין ביטוי הולם לכך שגם בשוקים יש לקיים את החוק, וכל ניסיון לפגיעה בשילטון החוק יגרום לתגובה הולמת, גם על רקע שיגרת חיים קשוחה, כגון זו שבשוק, נראה כי קשה לערן את לשון השוק ואת מינהגיהם של החיים במיסגרתו, אך אלה חייבים לדעת שעל אף קשיחותה של הלשון וגסותם של המינהגים, אל להם לעבור על החוק."

סמים

הרואין על הגג

המישטרה תפסה את החשוד זמן קצר אחרי שמעטפות־הסמים הוחבאו על הגג.

זאב בירגר (85) נדהם. במעטפה שקיבל בדואר על שמו לא היה כל מיכתב. לעומת זאת, היו בתוכה מעטפות קטנות שהכילו אבקה לבנה. הזקן פנה לבתו וזו הבינה מייד כי מישהו משתמש בשמו ובכתובתו של הישיש, כדי להבריח סמים. היא פנתה למכרים במישטרה והללו החליטו לערוך מעקב.

אבקה חסרת־ערך. המישטרה החליפה את האבקה הלבנה שהכילה קוקאין והרואין, ב־10 גרם של אבקה לבנה נטולת סמים, הכניסה אותה בחזרה למעטפה, ושלחה אותה בדואר הרגיל. ביום שבו ביקר הדוור בבניין המשותף ברמת־גן, היה הבית מוקף שוטרים. הם ראו את הדוור מכניס את המעטפות לתיבות־הדואר, ראו את אלי גור־אריה, אחד השכנים בבניין, ניגש אל התיבות וחזר לדירתו. אולם השוטרים לא התנפלו עליו בעודו ליד התיבות, הם הניחו לו להיכנס הביתה ולהעלם מעיניהם לדקות ספורות ורק אז, כאשר יצא שנית בדרכו למכונית, עצרו אותו השוטרים. הם ערכו חיפוש מדוקדק על גופו ובדירתו, אך לא מצאו דבר. שום עיקבות של המעטפו המפלילה לא נמצאו על האיש.

רק אחרי חיפוש של שעה וחצי מצא אחד השוטרים את המעטפה על גו הבית. המישטרה האשימה אר גור־אריה בסחר־בסמים ויבוא של הרואין וקוקאין. המישטרה עצרו בתחילה גם את אשתו ובתו בת ה־14 בחשד כי הן סייעו לו להחביא את הסכ על הגג. גור־אריה הכחיש כל ידיעו על מעטפת־הסמים. וטען כי הוא כלל לא לקח אותה מתוך תיבת־הדואר של השכן הקשיש. הסניגורית, נירה לידסקי, טענה לחילופין כי אפילו היתה המעטפה ברשותו, הרי שאחרי שהמישטרה הוציאה מתוכה את הסמים ומילאה אותה אבקה חסרת־ערך, לא יתכן להאשים את גור־אריה באחזקת־סמים.

חוקר סמוי וחשיש גלוי

שוטר צבאי הורשע בשימוש בסמים.

זמן קצר אחרי שהשתחרר עדי חכמון משירותו כשוטר צבאי, הוזמן למסיבה בתל־אביב. במסיבה פגש מכרים מהמישטרה הצבאית. אחד מהם, רב־ט אפרים דרנצרו, ניגש אליו ושאל אותו אם הוא משרת עדיין במישטרה. חכמון אמר כי השתחרר כבר, ודרנצרו ענה: „אם כך, אז אתה כבר לא מסוכן."

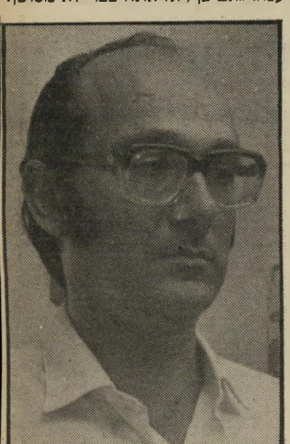

שופט קדמי
חוק, גם בשווקים

הוא הוציא גוש בגודל קופסת־גפרורים, חתך חתיכה והכניס לפיו.

בשיחה שנקשרה בין השניים סיפר דרנצרו, כי היה עצור בשנה שעברה בגלל תיק סמים במישטרה־הצבאית. אך הצליח להתחמק ברגע האחרון. הוא התגאה בכך וסיפר כי חברים אחרים מהמישטרה הצבאית שהיו איתו הורשעו.

הנאשם הוא השקרן. לקראת סיום המסיבה נתן דרנצרו לחכמון חתיכת חשיש במתנה „כדי שיהיה לו טוב." למחרת הלך חכמון לקציו חקירות במישטרה הצבאית, הביא לו את חתיכת החשיש שקיבל מדרנצרו במסיבה, וסיפר לו הכל. הוא טען כי פעל כך כאזרח מן השורה. בעיקבות פעולתו זו נתבקש להיות חוקר סמוי במישטרה־הצבאית ולנסות לגלות אם עוד חיילים שם משתמשים בסמים. לשם כך גויים לשירות מילואים ונשלח ליחידה שבקירייה בתל־אביב. אולם במשך השבועיים שבהם שירת ביחידה לא גילה כל תגליות נוספות. אז הוגש כתב־אישום נגד דרנצרו על שימוש בחשיש במסיבה.

הנאשם כפר באשמות, וסניגורו, עורך־הדין ששי גז, טען שחכמון משקר, וכי בדה את הדברים מליבו, כדי להיפטר משירות מילואים שהיה אמור לשרת בלבנון. בית־המישפט לא קיבל טיעון זה, וקבע כי חכמון דובר אמת ואילו הנאשם הוא שקרן. הוא הורשע בשתי האשמות ודינו נגזר לחצי שנה מאסר בפועל וחצי שנה על תנאי, כמו כן הורד לדרגת טוראי.